

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 156/03-207

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 29. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránya a Ľubomíra Dobríka vo veci prijatých sťažností spoločností S., akciová spoločnosť, J., Ž. P., a. s., P., S., a. s., R. a D., a. s., Š., zastúpených advokátom doc. JUDr. Ľ. F., CSc., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 13, čl. 26 a v čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Úradu pre reguláciu sieťových odvetví: 1) č. 747/2002 Z. z. z 12. decembra 2002, 2) č. 746/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 3) č. 713/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 4) č. 688/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 5) č. 0012/2002/03 z 28. novembra 2002, 6) č. 0011/2002/03 z 28. novembra 2002, 7) č. 0015/2002/03 z 28. novembra 2002, 8) č. 0008/2002/03 z 28. novembra 2002, 9) č. 0007/2002/03 z 28. novembra 2003, 10) č. 0009/2002/03 z 28. novembra 2002, 11) č. 0013/2002/03 z 28. novembra 2002, 12) č. 0006/2002/03 z 28. novembra 2002, 13) č. 0010/2002/03 z 28. novembra 2002, 14) č. 0014/2002/03 z 28. novembra 2002, 15) č. 0003/2002/03 z 5. novembra 2002, 16) č. 0020/2002/03 z 13. decembra 2002, 17) č. 0088/2002/03 z 18. decembra 2002 a 18) č. 0099/2002/03 z 18. decembra 2002 takto

r o z h o d o l :

1. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví rozhodnutiami 13) č. 0010/2002/03 z 28. novembra 2002 a 14) č. 0014/2002/03 z 28. novembra 2002 porušil právo S., akciová spoločnosť, J. podľa čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví 13) č. 0010/2002/03 z 28. novembra 2002 a 14) č. 0014/2002/03 z 28. novembra 2002 z r u š u j e .

3. Konanie v časti týkajúcej sa rozhodnutí Úradu pre reguláciu sieťových odvetví 1) č. 747/2002 Z. z. z 12. decembra 2002, 2) č. 746/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 3) č. 713/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 4) č. 688/2002 Z. z. z 26. novembra 2002, 5) č. 0012/2002/03 z 28. novembra 2002, 6) č. 0011/2002/03 z 28. novembra 2002, 7) č. 0015/2002/03 z 28. novembra 2002, 8) č. 0008/2002/03 z 28. novembra 2002, 9) č. 0007/2002/03 z 28. novembra 2003, 10) č. 0009/2002/03 z 28. novembra 2002, 11) č. 0013/2002/03 z 28. novembra 2002, 15) č. 0003/2002/03 z 5. novembra 2002, 16) č. 0020/2002/03 z 13. decembra 2002, 17) č. 0088/2002/03 z 18. decembra 2002 a 18) č. 0099/2002/03 z 18. decembra 2002 z a s t a v u j e z dôvodu veci už rozhodnutej.

4. Úrad pre reguláciu sieťových odvetví je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania S., akciová spoločnosť, J., Ž. P., a. s., P., S., a. s., R. a D., a. s., Š. v sume 174 158 Sk (slovom stosedemdesiatštyritisícstopäťdesiatosem slovenských korún) na účet ich právneho zástupcu doc. JUDr. L. F., Advokátska kancelária, B., do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnostiam vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Uzneseniami sp. zn. III. ÚS 156/03, III. ÚS 157/03, III. ÚS 158/03 a III. ÚS 159/03 z 2. júla 2003 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal na ďalšie konanie sťažnosti vyššie označených spoločností (ďalej len „sťažovateľky“) v častiach namietajúcich porušenie ich základných práv zaručených v čl. 13, čl. 26 a v čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad“), ktoré sú označené v záhlaví tohto nálezu (ďalej aj „rozhodnutia“ alebo „napadnuté rozhodnutia“), pričom vo zvyšných častiach sťažnosti odmietol.

U prvej sťažovateľky išlo o rozhodnutia v bodoch 1-6 a 12-18, u druhej v bodoch 1-6, 9-11 a 15-18, u tretej v bodoch 1-6, 9-11 a 15-18 a u štvrtej v bodoch 1-8 a 15-18.

Uznesením sp. zn. III. ÚS 156/03 zo 6. júla 2005 ústavný súd spojil všetky veci na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod spoločnou sp. zn. III. ÚS 156/03.

II.

1. Argumentáciu sťažovateľiek, ktorú predniesli vo svojich viacerých obsiahlych písomných podaniach (vrátane príloh) - pred aj po prijatí veci na ďalšie konanie - ako aj prostredníctvom svojho právneho zástupcu na verejnom ústnom pojednávaní konanom 20. júna 2006, možno zhrnúť nasledovne:

a) Úrad pri vydaní napadnutých rozhodnutí aplikoval § 12 zákona č. 276/2001 Z. z. o regulácii v sieťových odvetviach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o regulácii“), týkajúci sa regulácie cien v sieťových odvetviach, pred jeho účinnosťou (1. január 2003), pričom rozhodnutia vydal bez toho, aby pred tým vydal všeobecne záväzný právny predpis podľa ods. 4 citovaného ustanovenia, ktorý by upravil podrobnosti pri regulácii cien a pri určovaní rozsahu ekonomicky oprávnených nákladov a primeraného zisku.

b) Ceny určené v rozhodnutiach za tovary a služby, ktoré sa premietli aj do zmlúv sťažovateľiek s podnikateľmi v sieťových odvetviach (lebo iných dodávateľov nemali),

neumožňovali dosahovať zisk a mali likvidačný účinok na podnikanie sťažovateľiek (sú výrobnými podnikmi, ktorých činnosť vyžaduje odber elektrickej energie a plynu vo veľkom rozsahu a cena za ne je aj elementárnou zložkou ich podnikania).

c) Napadnutými rozhodnutiami, ktorých vydaniu predchádzal označený nezákonný postup, úrad porušil právo sťažovateľiek na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, v spojitosti s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy (lebo rozhodnutiami boli uložené povinnosti v rozpore so zákonom).

d) Tým, že úrad prevažnú časť rozhodnutí neuverejnil v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka zákonov“), ako mu ukladal § 12 ods. 3 zákona o regulácii, porušil predovšetkým právo sťažovateľiek na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy (bolo im upreté právo poznať maximálnu cenu alebo tarifu určenú v rozhodnutiach) a nesplnil si povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku v zmysle ods. 5 citovaného ustanovenia ústavy.

e) Hoci boli viaceré napadnuté rozhodnutia úradom medzičasom zrušené, nemožno to akceptovať (lebo najmä všeobecne záväzným právnym predpisom nemožno rušiť individuálne právne akty) a keďže tieto rozhodnutia boli účinné dlhšiu dobu (minimálne sedem mesiacov) a porušovali základné práva sťažovateľiek, je potrebné, aby v záujme ochrany ústavnosti toto porušenie ústavný súd nálezom vyslovil (pretože iný orgán to urobiť nemôže) a rozhodnutia zrušil.

2. Úrad sa v priebehu konania vyjadril k tvrdeniam sťažovateľiek vo svojich viacerých podaniach (vrátane príloh; verejného ústneho pojednávania sa nezúčastnil), pričom s nimi nesúhlasil ani vecne a ani procesne.

2.1 Vecná argumentácia spočíva predovšetkým v nasledovnom:

a) Úrad si bol vedomý, že pôsobnosť v cenovej regulácii podľa § 12 zákona o regulácii získava až od 1. januára 2003, ale v záujme najmä plnenia svojej funkcie

a zabezpečenia normálneho fungovania hospodárstva štátu (o. i. aby nedošlo k hospodárskemu chaosu a aby aj sťažovateľky mohli plánovať svoje náklady na energie pre rok 2003) a tiež s prihliadnutím na ďalšie relevantné skutočnosti (kompetencia Ministerstva financií Slovenskej republiky pri regulácii cien v danej oblasti končila 31. decembra 2002, legislatívne problémy pri príprave všeobecne záväzného právneho predpisu v zmysle § 12 ods. 4 zákona o regulácii) vydal napadnuté rozhodnutia v priebehu mesiacov november až december 2002, avšak s nadobudnutím ich účinnosti od 1. januára 2003.

b) Predchádzajúce vydanie všeobecne záväzného právneho predpisu podľa § 12 ods. 4 zákona o regulácii nebolo nevyhnutnou podmienkou pre vydanie rozhodnutí (lebo tieto záviseli najmä od zohľadnenia ekonomicky oprávnených nákladov a primeraného zisku z vykonávania regulovanej činnosti podľa ods. 3 citovaného ustanovenia).

c) V rozhodnutiach bolo prihliadnuté na podstatné veci (vrátane § 2 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z. z. o cenách v znení neskorších predpisov, ako aj ochrany spotrebiteľa).

d) Napadnutými rozhodnutiami nemohlo byť porušené právo sťažovateľiek na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy (lebo tieto im nebránili v naplnení účelu podnikania, dosahovaní zisku, ktorý závisí od mnohých faktorov - spôsobu hospodárenia, obchodnej politiky a pod.).

e) Keď úrad z rozhodnutí uverejnil všeobecné rozhodnutia o rozsahu regulácie cien (podľa § 12 ods. 3 zákona o regulácii) v Zbierke zákonov a ostatné individuálne rozhodnutia na svojej internetovej stránke (uverejňovať ich v Zbierke zákonov nebolo opodstatnené), nemohol porušiť právo sťažovateľiek na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy.

f) Ústavný súd by mal preto vysloviť (ak konanie nezastaví), že práva sťažovateľiek porušené neboli.

2.2 Keďže všetky napadnuté rozhodnutia úradu boli medzičasom úradom zrušené (výnosom č. 1/2003 z 30. júla 2003 a ďalšími rozhodnutiami z 27. októbra 2003), ide o taký neodstrániteľný nedostatok podmienky konania ústavného súdu, pre ktorý úrad navrhol (primárne), aby bolo konanie vo veci sťažovateľiek zastavené.

III.

1. Rozhodnutia v bodoch 1-4 vydané podľa § 12 ods. 3 zákona o regulácii a uverejnené v Zbierke zákonov (s účinnosťou od 1. januára 2003 a rôznou dobou jej ukončenia, najskôr 31. decembra 2004), upravovali rozsah regulácie cien v sieťových odvetviach všeobecne, tzn. pre bližšie neoznačený okruh subjektov.

Predmetom regulácie tu boli, napr. ceny za predaj elektriny držiteľom licencie na výrobu elektriny a držiteľovi licencie na rozvod elektriny; ceny za prenos elektriny cez prenosovú sústavu; ceny za prepravu a rozvod zemného plynu a pod., pričom v rozhodnutiach sa vymedzili základné pojmy, ustálil spôsob regulácie, vzorce pre výpočet maximálnych cien a maximálnych výnosov, návrhy cien na rok za predaj elektriny, dodávku elektriny, prenos elektriny, prípadne za poskytnutie iných s tým spojených služieb atď.

Ostatné napadnuté rozhodnutia boli individuálne právne akty, vydané podľa § 12 ods. 1 písm. b) zákona o regulácii a týkali sa konkrétnych podnikateľov v sieťových odvetviach (S., a. s., B., S., a. s., B., Z., a. s., B., S., a. s., Ž., V., a. s., K. a S., a. s., B.).

Išlo v nich najmä o určenie hodnoty pre maximálnu cenu za dodávku elektriny, maximálnu cenu za nákup elektriny, výšku plánovaných nákladov, tarify, maximálne povolené výnosy, resp. určenie taríf a sadzieb za prepravu zemného plynu a podmienky poskytovania služieb pre určitú kategóriu.

Tieto rozhodnutia boli prevažne účinné od 1. januára do 31. decembra 2003 [rozhodnutie v bode 18 (ďalej aj „výnimka“) malo najkratšiu účinnosť, do 30. júna 2003].

2. Po prijatí veci na ďalšie konanie (2. júla 2003) úrad 30. júla 2003 podľa § 12 ods. 4 zákona o regulácii vydal výnosy č. 1/2003 a č. 2/2003 (oznámenia o ich vydaní sa nachádzajú v čiastke 173 Zbierky zákonov, uverejnenej 3. októbra 2003, pod č. 403 a č. 404; ďalej len „výnos č. 1“ a „výnos č. 2“). Ustanovil nimi podrobnosti o postupe pri regulácii cien v elektroenergetike a v plynárenstve a pri určovaní rozsahu ekonomicky oprávnených nákladov a primeraného zisku.

Výnosom č. 1 boli zrušené napadnuté všeobecné rozhodnutia v bodoch 1-4, pričom ďalšie napadnuté individuálne rozhodnutia v bodoch 5-17 (teda až na výnimku) boli zrušené obdobnými individuálnymi rozhodnutiami úradu z 27. októbra 2003 (účinnými od 1. novembra 2003 do 31. decembra 2003), vydanými podľa § 5 ods. 1 písm. c) v spojení s § 12 ods. 1 písm. b) zákona o regulácii a v súlade s výnosmi č. 1 a č. 2 (rozhodnutia č. 478-487/2003/03 a č. 489/2003/03).

3. Ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 95/03 zo 7. júla 2006 (ďalej aj „nález zo 7. júla 2006“) vyslovil vo veci troch iných sťažovateľiek (tiež právnických osôb) porušenie ich práva na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy o. i. rozhodnutiami úradu v bodoch 1-11 a 15-18 a tieto rozhodnutia zrušil.

IV.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo (...) podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Podľa čl. 26 ústavy

1) Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

...

5) Orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

2. Ohľadne rozhodnutí úradu v bodoch 1-11 a 15-18 ústavný súd už rozhodol nálezom zo 7. júla 2006, pričom tieto rozhodnutia zrušil, a preto v tejto časti ide o vec rozhodnutú (*res iudicata*) a konanie bolo potrebné zastaviť (bod 3 výroku nálezu). To však neznamená, že v minulosti po určitú dobu tieto rozhodnutia neporušovali namietané práva sťažovateľiek.

Do úvahy teda prichádzalo iba posúdenie rozhodnutí úradu v bodoch 12-14, pričom tieto sa mali týkať iba prvej sťažovateľky.

3. Keďže rozhodnutie úradu v bode 12 (č. 0006/2002/03 z 28. novembra 2002 vo veci určenia maximálnej ceny za dodávku elektriny pre kategóriu domácnosť pre podnikateľa V., a. s., K.), sa vzťahovalo na kategóriu domácnosť, nemohlo porušiť prvou sťažovateľkou uplatnené základné práva, a preto sťažnosti v tejto časti nebolo vyhovené (bod 5 výroku nálezu).

4. Rozhodnutia úradu v bodoch 13 (č. 0010/2002/03 z 28. novembra 2002 vo veci určenia taríf a tarífnych podmienok pre podnikateľa V., a. s., K.) a 14 (č. 0014/2002/03 z 28. novembra 2002 vo veci určenia maximálnej ceny a taríf pre podnikateľa V., a. s., K.) nastoľujú z hľadiska čl. 13, čl. 26 a čl. 35 ústavy tie isté ústavné problémy ako boli riešené v náleze zo 7. júla 2006.

Odkazujúc preto bližšie na právne závery uvedené v označenom náleze (str. 42 a nasl.), ústavný súd musí aj teraz:

- vysloviť, že rozhodnutiami úradu v bodoch 13 a 14 bolo porušené právo prvej sťažovateľky podľa čl. 35 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy,

- zrušiť označené rozhodnutia a

- nevyhovieť sťažnosti ohľadne namietaného porušenia základného práva podľa čl. 26 ústavy (body 1, 2 a 5 výroku nálezu).

5. Sťažovateľky prostredníctvom právneho zástupcu žiadali priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde v odôvodnených prípadoch sa umožňuje ústavnému súdu podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Právny zástupca špecifikoval trovy právneho zastúpenia za zastupovanie štyroch sťažovateľiek, a to za úkony: príprava a prevzatie zastupovania (4 x), písomné vypracovanie sťažnosti (4 x), doplnenie sťažnosti (4 x), nahliadnutie do spisu a hotové výdavky s tým súvisiace, vyjadrenie k stanovisku úradu (4 x) realizované v roku 2003, doplnenie sťažnosti zo 17. februára 2005 (4 x), doplnenie sťažnosti zo 4. novembra 2005 (1x), účasť na pojednávaní 20. júna 2006 a hotové výdavky k tejto účasti na pojednávaní, účasť na pojednávaní 29. novembra 2006 a hotové výdavky k tejto účasti na pojednávaní spolu s daňou z pridanej hodnoty. Predložil podrobný výpočet, ktorý obsahuje jednotlivé položky

a ich zdôvodnenie. Trovy konania vyčíslil spolu sumou 174 158 Sk (trovy konania v sume 146 351 SK a DPH v sume 27 807 Sk).

Podľa § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) účinnej od 1. januára 2005, patrí advokátovi za úkony právnych služieb vykonané pred dňom nadobudnutia účinnosti tejto vyhlášky odmena podľa doterajších predpisov.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa preto ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) a d), § 16 ods. 3, § 15 písm. a) a b), § 17 ods. 1, § 18 ods. 3 a § 20 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvá veta, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a ods. 4, § 18 písm. a) a b), § 19 ods. 3, § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadost'učinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (I. ÚS 129/03, III. ÚS 34/03).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2003 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 270 Sk a hodnota režijného paušálu 128 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

Podľa § 17 ods. 2 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. a podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Uznesením senátu ústavného súdu sp. zn.

III. ÚS 156/03 zo 6. júla 2005 došlo k spojeniu vecí na spoločné konanie štyroch sťažovateľiek.

Ústavný súd v súlade s ustanovením § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal sťažovateľkám náhradu trov právneho zastúpenia vysloviac porušenie základných práv prvej sťažovateľky a zároveň konštatujúc, že k zastaveniu konania v časti týkajúcej sa rozhodnutí úradu v bodoch 1-11 a 15-18 (napádaných druhou, treťou a štvrtou sťažovateľkou) došlo iba dôsledku vzniku procesnej prekážky veci rozhodnutej (res iudicata), pretože ústavný súd už rozhodol o zrušení uvedených rozhodnutí nálezom sp. zn. I. ÚS 95/03 zo 7. júla 2006, pričom vzhľadom na právny názor vyslovený ústavným súdom v uvedenom rozhodnutí, ktoré sa týkalo skutkovo a právne obdobného prípadu, sú dané dôvody v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, uložiť úradu ako účastníkovi konania, proti ktorému smerovali sťažnosti sťažovateľiek, aby uhradil trovy tohto konania aj sťažovateľkám v druhom až štvrtom rade.

Podľa takto určených kritérií dospel ústavný súd k záveru, že uplatnená náhrada trov konania z hľadiska výšky trov právneho zastúpenia neodporuje platným právnym predpisom, preto priznal sťažovateľkám náhradu trov konania v sume 174 158 Sk, ktoré je úrad povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľiek do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu (bod 4 výroku nálezu).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. novembra 2006